

Zvonovi.

Kadar v soboto zazvoni prazniku, odprem okna in rad poslušam: sredi dela in truda mi priplava sladka nedelja v srce. Prameni pomladanskega solnca trepečejo čez steno, in lepo je v moji izbi, lepo v srcu.

Zahvaljen, Oče, za solnčni Tvoj žarek na mizi, zahvaljen za glas zvona v tišino trde ure: da si mi dal živeti, zahvaljen, in da si mi dal trpeti!

O, kakó lije vse le iz Tvojih rok!

* * *

Na Šmarjetni gori smo zažgali smrečja in suhe trave. Teloh je gledal iz rjavih ruš, in po obronkih so se pasle pohlevne čede trobentic: trara! V gošči pa so ptički veselo peli: čiv živ, mlad, mlad, pomlad!

In na nebu samo zlato.

Pod nami, na planem, je zazvonilo. Oddaleč je na tenko povabilo nedeljo: v Crngrobu morda ali pri Svetem Duhu na robu Gorajt. Če se ni celo Šent Jakob oglasil iz kraja mojih prvih sanj? In je klicalo zvesto in priklicalo zvonove in zvončke cerkvá od Loke do Kranja, pa vse tiste do planin, in tudi one na obeh bregeh Save.

Ko smo lovili in sodili zvonove vsak svoje vasi, si bil ti ves tih, moj Ivo... Pozabil si davno, da smo te tedaj vprašali, kaj bi ti mislil, če bi zaslišal vsesèm na našo stran Svete Lucije daljni zvon od Soče? „Jaz, o jaz bi jokal“, si rekel, iz šeste šole fant, in z očesom nisi trenil. Nisi trenil — le okoli usten, ne vem, če ti ni vzdrhtelo. Če tebi ni, pa mislim, da je nam.

O jutranje ure življenja! Na katero stran naj krenem, da te vidim še enkrat, naše mladosti deveta dežela!

* * *

Danes je od Svete Lucije zvonovom pot še daljša do nas, moj Ivo! In svetel čudež se je dogodil, Ivo: slišimo jih in natanko razločimo njih glas! Vse okoli Kranja, pa do kraja mej na obeh bregeh naše reke Save.

In v naših srcih verno gori svetinja, svetla svetinja domovine, od Boga nam prisojene in izročene.

Anton Žužek.